

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Γιόργος ἀναστήναξε καὶ ἀπάντησε :

— Αἴχα, ποῦ σπαράζει τὴν καρδιά. Μὲ φωςὶς νὰ σοῦ πῶ τί σκέφτομαι ; Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, Αἴχα ; Πῶς μπορῶ νὰ λάρω νὰ σ' ἀγαπῶ ; Μὰ καὶ ποῦ μπορῶ νὰ συντρέψω τὴν καρδιά τῆς ἀγαπημένης μου Αἴνας ...

— Ναί, Γιόργο μου, εἶνε τόσο καλὴ ! Καὶ σ' ἀγαπᾷ τόσο !... Δόσε τῆς τὴν εὐτυχία τοῦ σοῦ ζητάει...

— Ἐπιμένεις, Αἴχα ;

— Ναί, Γιόργο, κόμω το γὰ μένα. Σὲ παρακαλῶ.

— Καλὰ, Αἴχα, θὰ ζήσω ὅπως μοῦ λές. Μὰ ξέρε το, ἀγάτη μου. Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ λάρω νὰ σ' ἀγαπῶ.

Ἡ Αἴχα τοσφάριζε τὸ χέρι...

Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε...

Σταμάτησε καὶ τὸν κοίταξε στὰ μάτια. Ἐπειτα ἐξέλισε τὰ βλέφαρά τῆς καὶ κινήθηκε, σὺν ἀσύνει τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἢ ζοῆς τῆς :

— Γιόργο μου !...

Ὁ Βραναῖς ὄρθαιε τὸ κεφάλι τῆς ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ἔκρινε καὶ κώλυσε τὴ χεὶρ του στὰ δεξιά τῆς.

— Ἐπιμένω ἔτσι, καταμεσημέρι τοῦ ὁρόρου, μετὰ τὴ χεὶρ ἐνομινα, ἀρκετὴ ὅρα !...

Ἐγὼν ἔρχαστε ἐντέλως.

Ἐκείνη ἀπὸ ἐρωτικὴ παρασύρῃ καὶ πόνο.

Ἐκείνος ἀπὸ ἐρωτικὴ μὲθῃ καὶ πόθο σαρκικό, φλογερὸ καὶ ζολεμένο...

Τὰ βήματα ἐνὸς διαβάτη τοῦ προηόσε τοὺς ἔβαιναν νὰ πιναζοῦν, σὺν νὰ ἔπιπτοσαν ἀπὸ ἀντρο.

Συνέχισαν τὸ δρόμο τοὺς, βοῦβοὶ τόρα, χωρὶς νὰ μιλοῦν.

Τῆ Αἴχα τὴ βασάνιζον χιλιά—δου ἀντίθετα αἰσθήματα.

Τὸ Γιόργο τὸν ἀποσποροῦσε μονάχα ἢ σέφρι ποῦ θὰ γλυνταῖσε τὸν ἔρωτα καὶ τὸν δυὸ ἀδελφῶν, χωρὶς ν' ἀνίσρη ἀνάμεσα τοὺς τῆ ζήλια.

Ἐγίτασαν ἔτσι λοξοδρομοῦντας ὡς τὴν πλατεία τὸν Ἐξαρχεῖον.

Ἡ Αἴχα στάθηκε. Δὲν ἔπαυε νὰ προχωροῦν ἄλλο. Καὶ μετὰ τὸ κεφάλι κάτω, χωρὶς νὰ κοιτᾷ τὸ Βραναῖ, τοῦ κινήθηκε :

— Τί νὰ τῆς πῶ ;

Ὁ Γιόργος διατάσε...

— Πές μου, τί νὰ τῆς πῶ ; Ξανακρίθηκε ἡ Αἴχα.

— Πές τῆς ὅτι θές ἐσὺ, Αἴχα, ἀποκρίθηκε τέλος ὁ Βραναῖς. Ὅτι καὶ ἂν τῆς πῶς, ὅτι καὶ ἂν τῆς ἐποτρηθῆς, θὰ τὸ κάνω... γὰ σένα...

— Ἐγχαριστῶ !... Καληνύχτα.

— Στάσου, ἀγάτη μου, νὰ πάω μαζίν ὡς τὸ σπίτι.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν περῶζει. Δὲν πρέπει. Θὰ γοῖσω μονή μου. Καληνύχτα, Γιόργο!

Κι ἔφυγε γρήγορα—γρήγορα, σὺν νὰ τὴν κινήθοσαν.

Ὁ Βραναῖς τὴν παρακολούθησε μετὰ τὸ βλέμμα του, ὡς πῶρ χάθηκε ἐπὶ τὸν οὐρανὸ τοῦ ὁρόρου.

Χαιροῦλασε ὅποτερα γαῖτες ἐκαιοποιήθη καὶ τράβηξε πρὸς τὸ κάτο, κινήθοντας :

— Ὅλα παγαῖνον καλὰ... Ἄν καὶ ἀγαπῶσε ἔτσι καὶ ἡ Φωφῶρα... Μὰ καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ. Θὰ νικήσω... Ἐίπω, φαίνεται, ὁ μοῦρῶς ἄντρος γὰ τίς γυναῖκες...

Ὅταν γοῖσε σπίτι ἡ Αἴχα, στάθηκε λίγο ἐπὶν ἀορὴ ν' ἀνασάνῃ καὶ νὰ ἀρχενε τρώση τίς σκέψεις τῆς. Ἦταν κατακαλὸ σκέψη, νόμισε πῶς θὰ τῆς φάνῃ τὸ μυαλό. Σαγὰ—σαγὰ συνήθε. Ἡ σέφρι τῆς ἤρεμισε.

— Ἐτοί πρέπει νὰ γίνῃ, κινήθηκε. Τῆς τὸ ἐποσέθηκα ἄλλοστε τῆς Αἴνας. Θὰ πνίξω τὸ αἰσθημὸν μου καὶ θὰ ἐποσώθῃσω γὰ χάρη τῆς...

Ἀνέθηκε ὅποτερα ἐπάνω, δικαιολογηθῆκε ἐπὶν μαμά τῆς γὰ τὴν ἀπουσία τῆς καὶ τράβηξε γὰ τὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἡ Αἴνα ἦταν ἐκεῖ. Εἶχε βάλει τὸ φόρεμα τοῦ περῶτοῦ, μὰ δὲν εἶχε ντυθεῖ ἀκόμα. Ὅρθαιε πρὸς τὸν καθρέφτη τῆς

τοιαύτως, κοίταξε τίς γυνεὲς ἐρωτικῆς τῆς, τὰ ἀγὰ παρθεναῖα τῆς κώλη καὶ σκεφτόταν τὸν ἀνδρῶκα ἢ ἀγαποῖσε...

Τὶ ἄλλοτε ἄραγε ὁ Γιόργος ὅταν θ' ἄνοιγε τὸ μυατὸ τοῦ ἔρωτός τῆς, ἀπ' τὴ χεὶρ τῆς Αἴνας ; Θὰ περιμένονταν καθόλου ; Θὰ χτυποῦσε ἡ καρδιά του. Θ' ἀναθε μέρα τῆς ἴδια φλόγα τῆς ἀγάτης, ἡ φλόγα τοῦ πυροπολοῦσε καὶ τὴ δική τῆς καρδιά ; Γιατί ὄχι ὅμως ; Μήπως δὲν ἦταν γοητευτικὰ ὁμορφῇ ; Ποσὸ νέου δὲν θὰ λαχταροῦσαν γὰ νὰ τὴν κἀνον δική τους ;...

Μισοῦλασε ἢ ἠδονάθει τὰ μάτια, ἔλισε τὰ μαλλιά τῆς, κοιτάχτηκε σὺν καθρέφτη καὶ κινήθηκε :

— Γιόργο !...

Καὶ σὺν νὰ τὴν μῆθεο ἡ ἴδια τῆς ἢ φωνή, ἢ καρδιά τῆς ἄρχισε νὰ κτεροκοῖται, τὸ αἷμα τῆς ἀνέθηκε ἐπὶ κεφάλι, τὸ κορμὶ τῆς κινήθηκε...

Ζαλομένη, ὄνειροπαρμένη, παρουσιάζει ἀπ' τὸν πόθο, τρελλὴ ἀπὸ ἐρωτικὴ ἔξαση, ἄρχισε τὸ φόρεμα τοῦ φορέσε νὰ πῆσῃ ὡς τὰ γόνατα, ἀνοῖξε τὸ κορμὶ τῆς, ἔκρινε ἀπὸ κάθε ὄργο τὸ πλαστικὸ τῆς κορμὶ τοῦ ποσγοῦτοσε ὅλο σὺν κινεζικῷ λαουδοῦ, καὶ ἀνασπαινοτας γρήγορα σὺν νὰ κινήτανε, παρουσιόθηκε σ' ἓνα ἐρωτικὸ παραλόρημα, σάφηνοντας τὰ δοντα τῆς καὶ νινάζοντας τὰ γυνὰ τῆς χεῖρα σὺν κτερο δεξιά καὶ ἀριστερά :

— Γιόργο !... Ἀγάτη μου !... Γέλα καὶ ἀγαπημένη !... Κανένα δὲν σ' ἀγαπᾷ, ὅπως ἐγὼ, χρεσὲ μου... Κανένα δὲν νομίζει τὴν ἀγάτη ὅπως ἐγὼ !... Ἄς ἔσθη ἡ ὄρα νὰ σὲ σφίξω ἐπὶν ἀγκαλιά μου, καὶ τότε... Ὡ, τότε...

Δὲν ἀπόφασε νὰ συνεχίσει. Ἄρχισε νὰ κωλὴ τὸ γυνὰ τῆς χεῖρα, τὰ μαλλιά τῆς, τὸ ζαθετὶ, μετὰ πᾶσαι ἀποκρίθηκε :

— Διὰ σου !... Ὅλα διὰ σου !... Ἀγαπημένη μου !... Ἀγαπημένη μου !...

Σοφισάθηκε ὅποτερα σὲ μὰ κολοθρόνα, ἐξαντλημένη, μετὰ τὸ κεφάλι κινεζικὸ πίσω, μετὰ τὰ μάτια κλειστά. Στῆ θέσι αὐτῆς τῆ βραῖς ὅταν πῆθε ἐπὶν κρεββατοκάμαρα ἡ Αἴχα καὶ τράβηξε, βλεπόντῃ τὴν ἔτσι.

— Αἴνα ! φώναξε.

Μὰ ἡ Αἴνα δὲν ἄνοιγε. Δὲν ἀισθανόταν. Ὀκνηροῦσαν. Ἦταν βουθῶναι ἐπὶν γλυνῶν κρεββατοκάμαρα τῆς. Φαντάζονταν ἔκρινε ποῦ ἔλάτρεσε γοῖνον ἀπὸ πόνο τῆς καὶ τρελλῆ ἀπ' τὴ χεὶρ τῆς τὰ φίλιά τῆς...

Ἡ Αἴχα ἀναγκάστηκε νὰ πᾶν κοντὰ τῆς καὶ νὰ τὴν πᾶση ἀπ' τὸ χέρι.

— Αἴνα, τί ἔχεις λοιπὸν ; φωνήσε ἀνίσρη.

Ἡ Αἴνα ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς, κοίταξε τὴν ἀδελφῆ τῆς καὶ ἀποκρίθηκε :

— Νεφροῖνον, Αἴχα... Καί... Σέφρις τί...

Ἐξαφνα, σὺν νὰ συνήθε πειὸ ἐντέλως, σήκωσε καὶ φέρεσε τὸ φόρεμά τῆς, ἀπλοῦσε τὰ χέρια τῆς ἐπὶ λαυὰ τῆς Αἴνας, τὴν ἔφαριξε μετὰ παραφορὰ καὶ τῆς εἶπε :

— Τοῦ μίλησε ;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Αἴχα.

— Ἄ !... Θεέ μου, πεθαῖνον ἀπὸ γλυνῶ ἀγρονία... Καὶ τί σοῦ εἶπε ; Πές μου τί σοῦ εἶπε. Τὸν μίλησε ; Μὴ ποῦ τὸ κρεββατὶ. Πές μου, Δὲν σὲ φίλησε ὅταν χαιροῦσάστε ; Ποῦ σὲ φίλησε, ἀδελφούλα μου ; Στὸ στόμα ;...

Ἡ Αἴχα χαιροῦλασε στενοχωρημένη τὰ μάτια τῆς. Ἡ Αἴνα, ἡ σερνὴ καὶ περιφανε, τῆς φωνοταν ἀγρονία τῆς. Τόσο λοιπὸν ἀγαποῖσε ; Καὶ τόσο τὴν εἶχε ἀλλοίπει τὸ πόθος τῆς ;

Ἡ Αἴχα κινήθηκε τόρα γὰ τὴν ἀδελφῆ τῆς. Ποῦ θὰ τὴν ὀδηγοῦσε ἄραγε ἢ ἀγάτη τῆς αὐτῆς ; Σὲ ποῖες κωκοποιεῖ καὶ σὲ τί κινδύνους ;

Μὰ ἡ Αἴνα ἦταν ἀνεπὶμονη. Φαίνονταν σὺν νῆξε καὶ δυνάτῃ κρεσὴ καὶ νῆξε μῆθεσι.

— Σὲ φίλησε λοιπὸν ἐπὶ στόμα ; Ξάντε ἐπὶν ἀδελφῆ τῆς.

Καὶ πῶν ἡ Αἴχα προφάσει νὰ κρεθιτῆ, κώλυσε τὴ χεὶρ τῆς ποῦ κινεῖται ἀπ' τὸν ἐρωτικὸ πυρετὸ, ἐπὶ στόμα τῆς, μετὰ παραφορὰ, μετὰ διρα. (Ἀκολούθει)

Τρελλὴ ἀπὸ ἐρωτικὴ ἔξαση, ἄρχισε τὸ φόρεμά τῆς νὰ τῆς πῆσῃ ὡς τὰ γόνατα...